

[Christophersen.]

meget, at hr. Melchior stiller sig herop og siger sådan noget. Hvis han læser svaret fra økonomiministeren på spørgsmål nr. 7, så sagde økonomiministeren dengang, at spørgsmålet om, hvorvidt den i overenskomstperioden stedfundne lønglidning regnes som indeholdt i de 2 pct., kan besvares bekræftende. Dette er yderligere uddybet under det udvalgsarbejde, vi har haft i nat, for da meddeler arbejdsministeren i et svar på spørgsmålet, hvor meget der ifølge mæglingforslaget er til rådighed til lønglidning – det fremgår af svarene på spørgsmål nr. 60 og 61 – at mæglingforslagets lønstigninger formentlig udfylder rammen på de 2×2 pct. Der er ikke plads til nogen lønstigning i form af lønglidning, og det er hr. Melchiors ansvar så at forklare, hvordan man kan forhindre denne lønglidning. Det vil jeg overlade til hr. Melchior. Men det bedrøver ærlig talt, at et af de partier, som er meget stolt af dette her, ikke er klar over, hvad det er, man i virkeligheden har at være tilfreds med.

Lindinger (CD):

Jeg kan godt forstå, at der i dette folketing er partier og medlemmer, der ikke kan stemme for mæglingforslagets ophøjelse til lov. Jeg kan oven i købet også forstå, at der er partier, der ikke ser sig i stand til at stemme hverken for eller imod. Men jeg kan i hvert fald glæde mig over, at der højst kan blive et halvt hundrede stemmer ud af de 179, der går imod dette lovforslag, og hertil føje glæde over, at det er lykkedes at samle så stort et flertal for, at dette mæglingforslag ophøjes til lov.

Ole Henriksen (SF):

De ændringsforslag og de dagsordensforslag, der er stillet, vil SF stemme imod. Vi vil vedrørende retsforbundets dagsordensforslag bemærke, at der er den samme tendens, som vi mærker i andre borgerlige partier, til ligesom at negligere den kendsgerning, at fagbevægelsen, hver gang der etableres lovlige konflikter her i landet – det er sjældent man får lov til det – undtager de livsvigtige områder. Man giver næsten befolkningen det indtryk, at kommer der en konflikt på arbejdsmarkedet, så går man rundt og slukker for respiratorer og den slags ting, for så skal man nok vinde den arbejdskamp. Det er der jo ikke tale om. Der er tale om, at alle de nødvendige funktioner i

samfundet fungerer, og der bliver ikke tale om, at man får anarkiske tilstande.

Må jeg sige til statsministeren, som var så venlig at give mig denne indgangsbøn, denne velkomst i folketinget her, at det jo nok kan knuse en lille fagforeningsnæstformand at blive budt velkommen på den måde, men det gør ikke så meget. Jeg og mit parti har haft et standpunkt omkring det forslag, som ligger her, og det har vi haft lige siden august, og vi står fast på vores standpunkt. Det kan da godt være, at den fagforening, jeg er medlem af, har forkastet det, men mine følelser har nok ikke været anderledes end statsministerens dengang, han som forbundsformand rejste land og rige rundt, efter at hans egen kongres havde forkastet, at man meldte sig ind i EF, og plæderede for, at man skulle i EF. Det må være nogenlunde de samme følelser, vi har haft på disse tidspunkter. Men vi har haft vore standpunkter, dem står vi fast ved, og det synes jeg, man må respektere. Det, der kan gøre mig mest knust, er, at jeg ikke har de forskellige pjecer og referaterne af de taler, som statsministeren i sin tid som forbundsformand holdt om indkomspolitik og om indgreb i overenskomster. De ville jo være hyggelig læsning derhjemme i dagligstuen, og de får os til at sige, at der er en mand, der har haft nogle standpunkter, som han har ændret på. Men indtil videre står vi altså fast på de standpunkter omkring augustforliget, som vi har lagt frem her.

Jørgen Jensen (DKP):

For det første må jeg oplyse statsministeren om, at jeg ikke repræsenterer metalarbejderforbundet eller en afdeling i Lyngby eller mekanikernes sammenslutning, jeg repræsenterer Danmarks kommunistiske parti, og jeg taler på vegne af de arbejdere, der er imod indkomspolitik, dem, der er imod augustforliget. Når vi skal tale om, hvem det var, så var det bl. a. også LO-formanden og LOs repræsentantskabsmøde, hvori jeg deltog den 21. september. Det er den linje, jeg har fortsat, mens der er andre, som har følt sig tvunget til at bøje sig for det pres, som statsministeren har udøvet. Og hvis vi så skal ned på det plan, hvor statsministeren var, da han omtalte formanden for sømandsforbundet, så vil jeg godt sige, at jeg ønsker egentlig ikke at diskutere interne problemer i dansk fagbevægelse, men det kan være nødvendigt at sige noget til statsministe-